

*
Megjelen minden kedden.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt 50 kr.
Fél évre 2 frt 30 kr.
Negyed évre 1 frt 20 kr.
Egyes szám 10 kr.

*

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztő: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és
kiadóhivatal
I P O L Y S Á G.

Hivatalos és magánhirdetéseket mérsékelt árszabás szerint.

*

— Ipolyság, 1896. augusztus 4. —

Nemzeti öntudat.

Mi az a sovinizmus? A fajszeretetet őrző és más faj gyűlöletének extázisa. Se több, se kevesebb. Bátran elmondhatjuk, hogy nálunk sem a multban, sem a jelenben ilyen betegségnek nyoma nincs. De nálunk hiányzik nagy mértékben, még abban az enyhébb nyilvánulásban is, mely, mint az ételben a fűszer, egyenesen szükséges ahhoz, hogy a közéletet nemzeti izüvé tegye. Hogy nálunk sovinizmus nincs, bizonyítja azon tény, hogy vannak az országban nagy területek, melyekről semmi sem árulja el, hogy Magyarországhoz tartoznak.

A XII. század végén jött be Balkán félszigetről az oláh nép, mely ma már harmadfél milliót számlál. Az ország északi részén a tótság, kelet felé a rutén faj húzódik meg. Lent délen ismét a szerbek és bunyevácok a legjobb és legtermékenyebb földet birják. A Dráva és Mura közt a vendek, kissé feljebb a németek laknak. A szepességi és erdélyi szászok szintén egy darabot hasítottak maguknak a szent István palástjából. Mutassatok ezekből csak egyetlen

egy embert, a kit magyarrá tett a sovinizmus. De viszont ezrivel találhatók eloláhosodott vagy eltótosodott magyarok, kik teljesen elfeledték a magyar nyelvet és csak magyar hangzású vezetéknevük, típusuk, vagy az oláhoknál ev. ref. vallásuk mutatja, hogy valamikor nyelv szerint is magyarok voltak. Korponán is hány tót család dicsekszik magyar vezetőknévvel, így Ujházi, Mezei, Bottyányi, Lukács, Polónyi, Forgács, Domokos stb., a mely nevek magyar eredetre vallanak. Ugyan kinek fáj ez? Jóformán nem bánt senkit. Főképpen nem reagál ez ellen tettel és áldozattal senki. Ilyen nálunk az erőszakos magyarosítás és sovinizmus.

Ne beszéljünk hát arról, hogy Magyarországon sovinizmus van, mert bizony ilyen nincs, hanem van igen nagy mértékű közöny a fajdekek iránt. Abban a szomorú korszakban, mely csak pár évtizeddel ezelőtt zajlott el nemzetünk felett, mikor bűn volt magyarnak lenni, féltékenyen őriztük nemzeti nyelvünket, nemzetiségünket; most meg, mintha egyiknek sem lenne beese előttünk s a helyett, hogy kivivott jogain-

kat nemzeti megerősítésre használnók fel, a nemzeti öntudat meglazulását kell látnunk.

Nem szabad nálunk jogosan beszélni a sovinizmusról továbbá azért sem, mert nagymérvű benünk a tolerancia a nem magyar fajok iránt. Ugyan ki gyűlöli nálunk a tótot, vagy oláhot, mintilyent? Senki. És ha van a közbeszédben egy-egy tréfás, vagy csipős szólam a tótra, vagy oláhra, ez nem gyűlölet, hanem amolyan játszi, gunyoros mondókák azok, a minőkkel illetni szoktuk a magyart is, pl. a székely „góbét,” vagy „palócot,” vagy bácskai „biéskást.”

Sajátságos az, hogy a sovinizmus vádját rendszerint azok szokták szemünkre vetni, kik a magyar faj és állam nemzeti céljaiért soha semmit sem tettek (legfeljebb fehér asztalnál nagyokat ittak ezen eszmékért) és ezen emberek előtt, kiknek száma, sajnos, igen nagy, minden, a mi a nemzeti érületnek a közönnél valamivel élénkebb liktetésére vall, az mind sovinizmus.

De tapasztalunk még mást is. Sokszor kell hallanunk, valahányszor magyarosodásról van szó, e-

Két kritika.

Olvastam versét, fiatal barátom
— Szól a redaktor — és nagyon sajnálom,
De a lapomba ki nem adhatom.
Nincs benne ritmus, nincsen tartalom.
Hosszúra nyúlik, döcögős is, ráz is,
Csupa laposság, csupa közhely, frázis.
Mindjárt a cím is: Hozzá — régi kápta.
A muzsa most az egyszer cserbe hagyta,
De nem tanácslom, nem, a világért se,
Hogy ő nagyságát ura megkísértse . . .

. . . Szegény poeta egy szócskát se szól,
Szégyenkezik, pírul és ellohol.
Fejét lehajtja buban-bubánatban
S egy házikó felé tart öntudatlan.
Megzörgeti az ódon tölgykaput
S egy szőke kis leány elébe fut.
Karijára kapja, úgy szorítja át,
S egy hosszú csókba fojtja bánatát . . .
De im az ölelés hevébe most
A földre hullat egy kis papírost.
— Mi ez? — kiált a lány — s szeme ragyog
Vers? költemény? s a hőse én vagyok?
Hozzá!... Én hozzáam, ugy-e? Semmi kétség.
A címe is már csupa tűz, gyöngédség.
S milyen értelmes, milyen szép szavak!
És milyen zengőn, szépen hangzanak!
A csalogány se tudna szólni szebben —
Nem olvastam szebb verset életemben!

Martos Ferenc.

Az első fejezet.

Mindenkit meghatott a kép! . . . Pedig olyan egyszerű volt és olyan igénytelen . . .

Ott állottunk az indulásra kész esavargózós fedélzetén, a fehér dróthálónak támaszkodva. Az erdők sötétzöldjét néztük, az új vendéglő cifra faragványait, a végtelenbe vesző vasuti töltést, amelyen messze-távol, mint valami fekete bogár, furakodott a levegőbe egy lokomotív otromba feje.

Hallgatott mindenki. A szerelmes jegyespár mellett, a mindég fecsegő nénikék, a meztelen nyaku, nagy kalapos békék. Az erdőt nézték, a habok loesogását hallgatták, a levegőt szívták. Azt a esodálatos buja, részegítő nyári levegőt, amelytől megpezsüül az anakoréták vére is . . .

Marinka lassan közeledett a part felé, csipőin kissé himbálódzva, óvatosan lépdelve, pillangós cipellőivel a durva dunai kavicsok között. Nyomában kis gárdája: három nagyobbajta diák tornászó kosztümben, pelyhedző bajuszszal és boldogan mosolyogva, ha Marinka néha-néha visszadobott nekik egy-két szót.

Lejött egész odáig, ahol az erősebb hullámok már mossák a partot. Kalapját hátradobta, megrázta szép fejét s egy kő

darabra kapaszkodott. A parti szellő beledrózódott könnyű, kék ruhájába, amely még sokat enged látni a fekete harisnyából s kéjelegve játszott bujósdit szőke hajszálai között. Nem zavarta ez az indiskréció, semmi sem zavarta. Csak nézett, nézett a tulsó partra, a messzeségbe hosszú, szinte végtelen tekintettel.

Ott azon a szürke kőtalapzaton grációzus mozdulatlanságában olyan volt, mint a tavasz allegóriája. Félig még gyermek, félig már hajadon, talán tizenéves, talán tizenöt, csupa báj, csupa üdeség és csupa titokszerűség. Az egyik diák szólt valamit, ő intett, haragosan összeráncolta redőtlen, szép homlokát:

— Ne beszéljenek! . . .

Mindenki őt nézte, meg volt hatva mindenki . . . Ugy éreztem magamat, mintha egy regénybe kezdettem volna s elolvastam volna belőle az első, szép, sokat ígérő fejezetet. A szimpatikus hősnő levetette a zárdaruhát, a szimpatikus hősnő az életbe lép . . .

Az első fejezet ott áll a kőtalapzaton s mintha mondaná:

— Ma még diákokkal mulatok, holnap már nem . . . Mert eljön az én hercegem.

Azt hiszem, erre a heregre gondoltunk valamennyien . . . Vajjon el fog-e jönni ma, holnap, vagy sohasem? Bol-

zen jelszót: erőszakos. Pedig történelmünk nyomán tudjuk, mint ezt már egyszer Vámbéry az akadémiában szépen kifejtette, hogy egyre tart a magyarosodás, tömördek kun, besenyő, avar, kazár, örmény, arab, szláv és germán népelem olvadt be a magyar fajba. A magyarosodás proceszusa tart ma is, úgy hogy azt lehet mondani, hogy legalább fele a magyar ajku lakosságnak — mint a vezetéknevek is mutatják — nem magyar eredetű, de ez végbe ment és megy a magyar faj ázsiai közönye dacára.

Az utolsó két évtizedben legalább százhuszezer egyén magyarosította meg a nevét. Hát ezt miféle erőszak szülte? Bizony semmiféle.

Kérdezzétek meg a Wekerléket, Wenckheimékat, vagy szűkebb körünkől véve példákat: Czibulyákat, Lestyánszkyékat, Nedeczkyéket, Libertiniéket, stb., miféle erőszakos eszközök által lettek oly derék jó magyarokká?

A mi külföldi és belföldi ellenségeink szeretnek minket gunyolni a „magyar glóbus“-sal s azzal, hogy oly sokat tartunk magyarságunkra. En pedig erénynek tartom azt mindenikben, ki büszke nemzetére, nemzete történetére, a nemzet nagyjaira s mindarra, a mi emeli a nemzet fiaiban a nemzet öntudatát, mert ezen nemzeti öntudat fog benünket sarkalni arra, hogy rajongó szeretettel csüggjünk hazánkon s annak minden intézményén.

Miklósi Pál.

dogságot fog-e hozni a kékruhás Tavasz-nak, vagy örök szomorúságot? S ez a szép arc, amelyen most nem látszik semmi szenvedély, semmi indulat, csak valami megkapó vágyakozás, az élet kíváncsisága, rózsanyoszolyát fog-e vetni hercegének, vagy töviskoszorút tesz a fejére? . . . Ki tudná megmondani?

Lassan, dühörögve indult el a hajó. Az utasok fészkelődni kezdtek, a szerelmes pár összébb simult, az egyik bábó előkapta zsebkendőjét, hogy integessen . . .

Marinka nem mozdult . . . Csak nézett egyre a messzeségbe, tul-tul a magas jegenyéken, mintha a ködös távolban a többi fejezetet kutatná . . .

Fogyott, egyre jobban fogyott szép alakja, már nem világított szőke hajának fényessége, nem volt már nagyobb, mint egy a víz fölött himbálódzó picike kék pillangó . . .

Azután eltűnt egészen . . .

Talán nem is látom soha többé, de tekintetét, azt a végtelenbe vesző tekintetét, tele vágygyal és sejtelemmel, ma is látom s hogy itt ülök magamban íróasztalom mellett, fel-fel villan fejemben a kérdés:

— Kis Marinka, szőke Marinka, ki írja meg, kivel írod meg majd a te regényedet? S ha elolvastuk az utolsó fejezetet is, elégedetten tesszük-e le a könyvet, avagy pedig könyvezni fogunk?

Mert oly szép vagy, oly fiatal és az ólet olyan nagyon bizonytalan . . .

Lancelot.

INNEN-ONNAN.

— Karcolatok. —

Kuplék.

A július 25-iki ünnep alkalmából.

I.

„Spongyiát rá! Spongyiát rá!”
(„Koldus diák”)

1.

Választások közelednek,
A pártok mind készülődnek;
Üléseznek, tanakodnak,
Kijelölni, hogy kit fognak?
A paktum is forog szájon,
Meglesz bizton, már úgy látom.
Ámde Bánffy is közbe szól
S csak ennyit mond a paktumról:
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

2.

Választásig nincs sok időnk . . .
Kik lesznek a képviselők?
Tíz-husz ember ha össze jön,
Összevesznek a jelöltön.
Jelöltekben nincs itt hiány,
Vannak százán is egy hián,
A bajt én csak abban látom,
Hogy kerület nincs csak — három.
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

3.

Vannak nálunk képviselők,
Kik eltöltik jól az időt,
Elfoglalva minden óra,
Nem jut már a választóra.
Uj választás ám közeleg
S eszébe jut a kerület.
Beszámolni megy s azt mondja:
»Vessünk játyolt a multakra;
Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

4.

Ipolyságnak régi vágya,
Légyen neki sok finánc,
Pénzügydirekción kéne,
Ezt óhajtja ifja, véne.
Küldöttségek jöttek, mentek,
Hajlongni a miniszternek.
S üresen nem jöttek soha,
Igéretet hoztak haza.
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

5.

A kórházat mind kívánjuk,
Felépítjük, megcsináljuk:
Pártoskodást félretéve,
Lelkesedünk, buzgunk érte.
De az aláírási ív
Hogyha adakozásra hív,
A tárcánkat csukva tartjuk,
S nagy flegmával dudolgatjuk;
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

6.

A lapokat sorba járta,
Sok érdemrend dül hazánkra.
Hont megyére jut vagy ötven,
Usztunk fülig az örömben.
Hogy vártuk a hivatalost!
Megerkezett. Bravó! No most!
Ám hosszú lett mindnek képe,
Mert nem akadt — a nevére.
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

7.

A két olasz szép hölgyecske,
Nyomomban van egész este
S éneklük a jammát, jammát,
Boldogok, kik ezt hallhatják.
Jamma, jamma . . . már azt hívém,
Szerelmesek a nők belém.

Oh én balga! most látom csak
Mért követnek, — megpumpolnak.
»Spongyiát rá! Spongyiát rá!»

II.

„Alásszolgája!” kuplé után.
(„Királyfogás”)

1.

Mi nálunk nagy mulatság
Folyik itt mai napság,
Mi jó van a földön,
Megkaphatod rögtön.
Nem hiányzik itt semmi,
Oh csak tessék — fizet.ii.
Bort, sört és Törleít,
Poharadba tölthetsz itt,
Mig csak egyszer —
Katzenjammer
Fog el s — üres a tárca.
Alásszolgája! Alásszolgája!
Legalázatosabb szolgája!

2.

Elmondok egy esetet,
Egy jó kis történetet.
Egy ur ivott szépen,
— Itt történt ez kérem.
A bor és sör sátorbul
A pezsgőhöz is fordul.
És issza szörnyü kéjjel,
S késik a fizetéssel.
Mig azután
Igy szól a lány:
»Nem adunk ám — potyára.
Alásszolgája. Alásszolgája.
Legalázatosabb szolgája!»

III.

„De csak úgy ha lehet!” kuplé után.
(„Suhanc”)

Mind a három képviselőnk nekünk,
Ünnepelt személyiség.
Ki politikával jó lábón áll
Az előtt ismeretes rég.
Egyik ellenzéki,
A dühösek fajtájából;
Kettő kormánypárti,
A csendes mamelukokból.
Egy dolog van, a miben ők kérem,
Hej nincsenek külön véleményben.
Mind háromnak forró óhajtára,
Hogy ő legyen megint — Hontmegyé-
ből követ.]
De csak úgy ha lehet. De csak úgy
ha lehet.]

IV.

„Muszáj!” kuplé után.
1 („A négy király”)

Ki venne emlék lapot?
(Holnap már ingyen kapod.)
Hát virágéct és programéct,
Ki adna egy tallért?
Pezsgőt ugyan ki inna?
(Mikor bor is van itt ma.)
Hát a tea ugyan kelne?
(Ebbe a melegbe.)
Ilyen bolond,
Azt mondhatom,
E városban nem volna,
Ha a muszáj nem volna,
Nagy ur a muszáj.

2.

Ki enne vacsorára
Öt tál ételt is máma?
Sütemény is kinek kéne,
Ennek tetejébe?
Szivart ugyan ki szivna?

(Egy korona az ára.)
 Ki dobálná a pénzt széjjel?
 (Ha szép is ez éjjel!)
 Ilyen bolond,
 Azt mondhatom,
 E városban nem volna,
 Ha a *muszáj* nem volna,
 Nagy ur a *muszáj*!

FAGYOS SZENT.

A HÉTRŐL.

— **A főispán párbaja** című mult-kori közleményünkre vonatkozólag Horváth Béla és Ivánka Oszkár segédei az alábbi nyilatkozatok közlésére kértek fel bennünket:

I. **Nyilatkozat.** A Horváth és Ivánka urak között e hó 26-ikán vívott kard-párbaj lefolyása, a „Honti Lapok“ 31-ik számában a valóságtól eltérőleg lévén előadva, kérjük annak oly értelemben való helyesbítését, hogy mihelyt Horváth ur elesett Ivánka ur azonnal mozdulatlan maradt. Esés közben tehát Horváth ur akkor sem sebesülhetett volna meg, ha az öszves tanuk közbe nem lépnek, a mi kötelemszerűen megtörtént. A sebesülés előbb történt, mintsem Horváth ur elesett. 1896. augusztus hó. *Majthényi* László. *Luka Pál* mint *Horváth Béla* ur tanui.

II. **Nyilatkozat.** A „Honti Lapok“ 31-ik számában Horváth Béla és Ivánka Oszkár párbajáról az állítatik, hogy „8 pernyi mérkőzés után a főispán jobb karján könnyebb sebet kapott, éppen abban a fatális pillanatban midőn a padló egy mélységében megbotlott és pillanatra fődözetlen maradt.“ E tendenciózusnak látszó s Ivánka Oszkár ellen irányított, de a segédek eljárását is megtámadó azon állítás, mintha Ivánka Horváthot esés közben vágta volna meg, míg az ennek folytán fődözetlen volt: merőben valótlan. Mert ellenkezőleg, a mint Ivánka észrevette, hogy Horváth hátrálás közben ingadozik és hanyat esett, a támadást azonnal beszüntette, annélkül, hogy a segédek vezényszavára és közbelépésére várt volna. Horváth a vágást előbb kapta, de azonnal nem vérezvén, csak miután újra felálltak vette azt észre az orvos és minősítette elővérenek. *Ivánka István*, *Jankovich László* főhadnagy mint *Ivánka Oszkár* ur tanui.

— **A törvényszék szabadságon.** *Helmbacher* Nándor kir. törvényszékünk elnöke ma kezdte meg szabadságidejét, melyet Szegeden és Pozsonyban fog tölteni. — Kir. törvényszékünk birái közül *Lypták* Nándor és *László* Sándor vannak szabadságon.

— **Személyi hírek.** *Himmler* Sándor dr. Kaltenleutgebenből haza érkezett. — *Antal* János kir. posta és távirada hivatalunk főnöke szabadsága befejeztével a hivatal vezetését újból átvette.

— **Uj bírő.** A király *Sárpy* Jenő dr. ipolyági kir. törvényszéki aljegyzőt, a temesvári kir. törvényszékhez albiróvá nevezte ki.

— **Házasság.** *Rónai* Károly szegedi kir. törvényszéki telekkönyvvezető e hó 2-an kötött házasságot *Mangold* Mór leánya *Esztikével* Ipolyságon. A násznép az ünnepi aktus után a városház termeibe vonult, és a tánc örömei közt vigadt, reggelig.

— **Áthelyezés** *Hajdu* József m. kir. erdészt a földm. miniszter a trensesényi erdőgondnoksághoz helyezte át s helyébe *Zalay* László m. kir. erdőgyakornokot osztotta be az állami kezelésbe átvett hontmegyei erdőkhöz.

— **Halálozás.** *Heyder* Antal selmeci kir. járásbíró e hó 24-én pénteken szívszéllhűdés következtében hirtelen meghalt. A boldogultat, ki 69 évet élt, e hó 27-én nagy gyász kíséret mellett temették el. Elhunytát özvegyén és leányán férj. *Kolozsváry* Adornén kívül nagy számu rokonság gyászolja.

— **Közigazgatási bizottságunk** e hó 5-én d. e. 10 órakor a főispán elnökléte alatt rendes havi ülést tart.

— **Heti vásár engedély.** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy *Vámos-Mikola* községben minden csütörtökön sertés, juh és kecske felhajtással és helypénz szedéssel egybekötött hetivásár tartassék.

— **Betöréses lopás.** *Szabó* Károly nagymarosi órás ékszerüzletét f. évi július 20-án éjjel még eddig ismeretlen tettesek feltörték és onnét mintegy 1000 frt értékű arany és ezüst holmit vittek el.

— **Tüzek.** *Teszér* községben július hó 31-én a villám becsapott *Danis* György szorgalmas földmives pajtájába a azt, valamint a benne lévő takarmány, gabona, szekerek s gazdasági egyéb szerelvényekkel a villám okozta tűz teljesen elhamvasztotta. — A kár mintegy 1000 frtot tesz ki. Az oltás és mentési munkálatoknál *Udvarnok*, *Terény*, *Sipék* és *Teszér* községek mintegy 120 önkéntes tűzoltója derekasan működött közre. — Tűz volt továbbá vasárnap *Paláston* hol 5 ház lett láng martaléka, valamint *Szalkán*.

— **Vizbefulás.** *Csimár* József hajómunkás a napokban egy hajó rakodása közben Szobon a vízbe esett, és dacára, hogy uszni tudott, belefult. Hulláját *Zebegényben* fogták ki harmadnapra.

— **A póstyéni** Annabál f. hó 26-án tartatott meg, oly nagy érdeklődés mellett, hogy a pompás Kurszalón kicsinynek mutatkozott a vendégek befogadására. A táncrend — egy betegkocsi alakjában — nagy elismeréssel találkozott a hölgyek körében. A négyeseket mintegy 100 pár táncolta. — A fürdővendégek névjegyzéke szerint 3200 vendég látogatta Póstyént ez évben, a mely szám meglehetősen haladást mutat a tavalyival szemben. — F. évi augusztus hó 1-én vonul be *Halmay* Imre szintársulata a póstyéni arenába, s felváltja az eddig ott működött német társulatot.

CSARNOK.

Fürdői levél.

Egy szép napon együtt sétáltunk Margittal a kertben, kart-karba öltve, szorosán egymáshoz simulva, s mikor ezt megelégtünk, felmentünk a szobába, ahol süteménynyel kínált meg.

— Egyen, — mondta, bájosan, — saját készítményem.

És én ettem, talán valamivel többet is mint kellett volna, de nem esoda, mert olyan szeretetreméltóan kínált, hogy nem birtam ellenállani

Ettől megbomlott bennem valahogy az „Európai egyensúly“ s házi orvosom tanácsára fürdőre kellett mennem. Ebből pedig az következik, hogy haza egy fürdőlevelet irjak. Ime:

*

Korán reggel, az átmulatott éjszaka után, kábult fővel, álmosan ültem fel vicinálisunkra. Az ég sötét felhőkkel volt tele, a melyekből nemsokára megeregett az eső.

A kupében egy kis leány volt a mamájával. Olyan filigrán kis baba, egy szőkehajú bété, hogy szinte megsajnáltam szegényt, amiért nem hagyták még aludni, s álmodni szépeket, bálokról, udvarias fiatal emberekről . . .

A kicsike mamájával eseegett élénken s beszéde olyanforma volt, mint mikor a dalos pacsirta napkeltekor magasra szállva zengi el énekét a mindenek urának. Hanem a mikor én beléptem elhallgatott, s az esőt nézte nagy figyelemmel ahogy a kupé ablakára hullott esenedesen alá.

Ugy látszik elmerengett, valamin; lelke talán a jövő rózsás képeit varázsolta maga elé. — mert mikor a vonat hirtelen rántással elindult, ő az ölemben hullott.

Nagyon elpirult szegény és a legnagyobb zavarral mondta:

— Bocssáson meg uram ne haragudjék!

Bár az ölemben a kemény kalapom is ott volt, azért a haragudásról szó sem lehetett, mert a kis leány olyan kedves volt, olyan szép, hogy előzékenyen mondtam neki:

— Csak tessék maradni kisasszony, ha jól érzi itt magát.

— Azt már nem — mondja élénken, hanem, hogy hasonló ügyetlenség ne történjék újra velem, ide ülök ön mellé.

Beszélgetni kezdtünk és természetesen bemutatkoztunk egymásnak. A kicsike ajkáról csak úgy folyt a beszéd, és milyen szépen beszélt. Egészen elfelejtettem, hogy az éjjel mit sem aludtam, s élvezettel lestem ajkáról a szót.

Igy megtudtam, hogy Irénkének hívják s a nevelő-intézetből jön haza, ahol a németet kivéve mindenből jeles osztályzatot kapott.

Elmondott sok mindent; hogy egy hegyoldalban fekvő kis faluban laknak és már alig győzi kivárni az időt, hogy otthon lehessen a fákkal beültetett árnyékos udvarukban, ahol galambjai és kis cicája már bizonyára várják

— Hát ön hová utazik uram? — kérdi a kis kíváncsi.

— Én kisasszony messzire megyek. Fürdőbe, a hol az embert hideg borogatással, dussal, jeges vízzel meg tudja az isten mivel kinozzák.

— Jéh! — sóhajtott Irénke. — És ugyan miért? Hiszen ön nem érdemli ezt meg.

Ebben már nem volt igaza, de én ráhagytam, hogy úgy van, s elmondtam neki az okot.

— Volt nekem egy kicsi barna ismerősöm, olyan nagy mint magácska; az megkínált egyszer a maga sültötte süteménynyel, s attól betegedtem meg.

— Hát csak volt az a kis ismerős, — kérdé Irénke.

— Igen kisasszony, csak volt.

— Hát most mért nincs?

— Azért, mert egy este mikor együtt sétáltunk kinevetett valamiért. Azután én megharagudtam rá és ha találkoztunk valahol, olyan durcásan néztünk egymásra, és ettől még jobban megbetegedtem... De mióta utazom, mintha már jobban lennék.

— Igazán, — kérdi csodálkozva Irénke. — Azután mitől?

— Nem tudom magam sem kisasszony, de úgy érzem, mintha valami átalakuláson mennék keresztül, s az átalakító a kegyed bájos lénye, valója.

Nem szólt semmit, hanem az ablakhoz állt, és onnan nézte a változó képeket: az erdőt, hegyet, völgyet, várost, folyókat.

Mamája aludni látszott, kipótolva az elmulasztottakat, én pedig szintén az ablakhoz állva néztem kifelé, illetve a kis-esikére.

Mondhatom, nagyon szép volt. Arca piros volt a nyitott ablakon betóduló kora, fris levegőtől, a szemei, mélységes szelid kék szemek, ragyogtak a boldogságtól annak gondolatára, hogy nem sokára otthon lesz eicájánál és galambjainál, félig nyitva feledett ajkai közül kivillogtak fehér fogai, s a nyakán lévő fekete bársony szalag annál jobban tüntette ki annak hófehérségét. Ah ez a gyönyörű szép leányos nyak!... és ha elgondoltam ennek a folytatását, a gömbölyű vállakat, vérem gerjedve rohant ereimben fel és alá, s nem birva többé magammal, — megesókoltam ott, a hol aranyászóka hajából néhány fűrt pajkos tinesekbe volt felkunkorítva.

Meglepődve s nagy zavarral fordult hátra:

— De uram! — mondá kérő, szemrehányó hangon.

Mindketten nagyon megzavarodunk, a mely zavarból csak a vonat fűtve mentett ki beünkötet, a mely átszállásra figyelmeztetett.

Az állomáson a kevés időt a mama reggelizéssel, mi meg sétával töltöttük el.

Egy hársfasor alatt jártunk, és nem tudom, vajjon a hársfák illata, vagy a kis aranyos Irénke volt-e az oka, egész más embernek éreztem magam, olyannak, aki nem menne el a vig cimborákkal mulat-

ni, hanem szívesen elülne odahaza a mulatságért esérében egy olyan kis asszonyka mellett, a minő Irénkéből válnék.

— Kisasszony alig várja már a pillanatot, hogy hazaérkezzen. Ugy-e? — kérdém.

— Bizony már szeretnék odahaza lenni, — felelt.

— Elhiszem, — mondom neki. — Én is szeretnék odamenni olyan kis faluba, ahol estenden a házak előtti kis padoktól néznék magával a holdat, csillagokat, és szorosan egymás mellett ülve sütoznánk az örök, elmulhatlan boldogságról. — Vagy pedig mikor kísétálnánk az erdőbe a pacsirtát meghallgatni s elnéznénk a kis esermelyt, amint esőrgedez alá a sziklák közt, szinte érzem a balzsamos levegőt s elbódulok a maga bűbajos lényétől. — Ah, Irénke, én szeretem magát! — mondom térdre ereszkedve előtte.

Irénke ijedten szólított:

— Keljen fel az istenért. Még meglát a mama.

A mama ugyan nem látott, mert csak magunk voltunk a sétahelyen, hanem éppen akkor fűtült a vonatom s itt hagyott Irénke előtt térdelve.

Egészen visszaestem a mindennapi, községes prózába, s félig kétségbeesve kérdeztem:

— Hát most mit csináljak?

Ő pedig mosolyogva mondá:

— Hát jöjjön el hozzánk!...

... Minek is mondjam tovább... Az Irénke kacagó szempárja eltérített utamból s innen magyarázható a levelemen lévő furesa fürdő név.

H. H.

M. kir. államvasutak 21156. üv. Budapest balparti üzletvezetőség.

Pályázati hirdetmény.

Balassa-Gyarmat állomáson következő magas építményi munkák biztosítására ezennel nyilvános versenytárgyalás hirdettetik:

1. Felvételi épület bővítése s átalakítása.
2. Órház a h. é. vasutak szabványa szerint (1 drb)
3. Órházi melléképületnk (1 db.)
4. Sütkemence (1 drb.)

A teljesítendő munkák mennyiségére vonatkozó tájékoztató adatok, valamint a munkák végrehajtását szabályozó részletes feltételek az alulírt üzletvezetőség pályafenntartás és építési osztályának helyiségében (Teréz-körut 62. I. em.) nemkülönben az ipolysági osztálymérnökségnél a rendes hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Jogérvényes és kellőleg bélyegzett ajánlatok f. évi augusztus hó 7-én déli 12 óráig általános osztályunk vezetőjénél (Teréz-körut 62. I. em. 6. ajtó sz.) nyújtandók be, ezen cím alatt: „Ajánlat Balassa-Gyarmat állomás bővítésére vonatkozólag.”

Bánatpénz fejében legkésőbb f. évi augusztus hó 6-án déli 12 óráig 300 frt azaz Háromszáz forint készpénzben vagy állami letétekre alkalmas értékpapírokban a budapest-balparti üv. gyűjtőpénztáránál leteendő.

Az ajánlatok között a szabad választási jogot az üzletvezetőség fenntartja magának.

Budapest, 1896. július hó

Budapest-balparti üzletvezetőség.

(Utánnymot nem díjaztatik)

5654. 96. sz. Hontvárm báti járás főszolgabirájától

Pályázati hirdetmény.

A nyugdíjazás folytán megüresedett s szabályszerű választás mellett betöltendő 600 frt készpénz 49 frt 50 kr. laktér, 20 frt 50 kr. iroda átalány, 44 frt fuvar átalány 30 frt kézbesítési átalánnyal vagyis összesen 744 frttal javadalmazott az egyesített Alsó és Felső-Baka valamint Derzse-

nye községekből alakult felső-bakai körjegyzői állásra ezennel pályázatot nyitok s felhivom min azokat kik ezen állást elnyerni óhajtják miszerint az 1883-ik évi I. t. c. 6. § ának megfelelően felszerelt pályázati kérvényeiket f. évi szeptember hó 25 én déli 12 óráig annál bizonyosabban nyújtásuk be, mert hiányosan felszerelt avagy elkésve beérkezett kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

A választás határidejéül folyó évi szeptember hó 30-ának d. u. 3 óráját Felső-Baka község iskola épületébe ezennel kitűzöm.

Bát, 1896. augusztus 1.

Dr. Podhorszky László
főszolgabíró.

Jó és olcsó fűszerárak!

Van szerencsém a m. t. közönséget értesíteni, hogy Ipolyságon, a főuton saját házamban egy, a mai kornak megfelelő fűszerüzletet nyitottam. — Kérem a m. t. közönséget, sziveskedjék meggyőződést szerezni kitűnő áruimról, a jutányos árakról s a pontos kiszolgálásról.

Kitünő tisztelettel

Rumann Lajos.

2-3